

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 530/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária [REDAKČNÝ ZNAČENIE], v mene ktorej koná advokát [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. XV Gn 43/18/1000 a uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XV Gn 43/18/1000 z 28. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. XV Gn 43/18/1000 a uznesením generálnej prokuratúry č. k. XV Gn 43/18/1000-22 z 28. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 15. februára 2018 trestné oznámenie generálnej prokuratúre proti [REDAKOVANÉ], sudkyni Okresného súdu Banská Bystrica, pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „Dňa 22. 02. 2018 odovzdala Generálna prokuratúra SR trestné oznámenie sťažovateľa Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v Banskej Bystrici. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici vydalo dňa 27. 03. 2018 príkaz č. KRPZ-BB-OKP1-589-001/2018, ktorým odňalo vec odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici z dôvodu zaujatosti všetkých policajtov odboru kriminálnej polície a súčasne prikázalo vec odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom. Podaniami zo dňa 24. 04. 2018, 27. 04. 2018 a 30. 04. 2018 som sa domáhal preskúmanie postupu policajta, a to príkazu č. KRPZ-BB-OKP1-589-001/2018 zo 27. 03. 2018, pričom Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Banská Bystrica oznámením č. KRPZ-BB-OKP1-589-009/2018 zo 04. 05. 2018 sťažovateľovi oznámil, že príkaz č. KRPZ-BB-OKP1-589-001/2018 zo 27. 03. 2018 zrušený nebude. Odbor Kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom Uznesením ČVS: ORP-144/2-VYS-ZH-2018 zo dňa 07. 06. 2018 postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d./ zák. č. 301/2005 Z. z. trestné oznámenie sťažovateľa odmietol.“

Proti uzneseniu odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom ČVS: ORP-144/2-VYS-ZH-2018 zo 7. júna 2018 podal sťažovateľ sťažnosť. Generálna prokuratúra napadnutým uznesením sťažnosť ako nedôvodnú zamietla.

Sťažovateľ sťažnosť odôvodňuje skutočnosťami, že „Napadnuté Uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XV Gn 43/18/1000-22 zo dňa 28. 06. 2018 sa nezaoberalo podstatnými dôvodmi sťažnosti, a to najmä tým, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky neodôvodnila, že z akého dôvodu v rámci predprípravného konania nebol zo strany orgánu činného v trestnom konaní zabezpečený ako dôkaz písomný prepis z hlavného súdneho pojednávania konanom dňa 24. 01. 2018 na Okresnom súde v Banskej Bystrici, ktorý by dal odpoveď na skutkové a právne argumenty sťažovateľa...

... Argumentácia uvádzaná v Uznesení sp. zn. XV Gn 43/18/1000-22 zo dňa 28. 06. 2018... je všeobecná a arbitrárna, ktorá nedáva odpoveď na podstatu veci. Generálna prokuratúra SR v odôvodnení ignorovala skutočnosť, že úlohou orgánov činných v trestnom konaní rozhodujúcich o trestnom oznámení nie je preskúmavanie zákonnosti postupu a rozhodnutí súdov z hľadiska ich obsahovej, vecnej správnosti, ale ide o povinnosť ex offio skúmať či konaním sudcu bola naplnená skutková podstata trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo akéhokoľvek iného trestného činu podľa Trestného zákona...

... Tiež sa Generálna prokuratúra SR v napadnutom Uznesení sp. zn. XV Gn 43/18/1000-22 zo dňa 28. 06. 2018 nezaoberala tým, že Krajský súd Banská Bystrica nariadil doplnenie dokazovania, a teda aj sťažovateľom navrhnutá svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ] by mohla prispieť k objasneniu skutočností potrebných pre účely konania sp. zn. 1 T/76/2012, ako aj to, že došlo k znemožneniu kladenia otázok v intenciách Uznesenia Krajského súdu B. Bystrica – ani tieto sťažnostné námietky sťažovateľa neboli odôvodnená v Uznesení sp. zn. XV Gn 43/18/ICKDO-22 zo dňa 28. 06. 2018...

... Generálna prokuratúra SR v napadnutom Uznesení sp. zn. XV Gn 43/18/1000-22 zo dňa 28. 06. 2018 ignorovala a vôbec nezdôvodnila skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] bol sťažovateľom označený v prípravnom konaní na NAKA Banská Bystrica ako podozrivá osoba, ktorá bola vypočutá na Národnej kriminálnej agentúre Banská Bystrica dňa 26. 09. 2017 v prípravnom konaní ČVS: PPZ-414/NKA-PK-ST-2017 v procesnom postavení svedka. Táto skutočnosť nebola vôbec odôvodnená v odôvodnení ústavnou sťažnosťou napadnutého Uznesenia. Avšak výpoveď [REDAKOVANÉ] na útvare NAKA B. Bystrica zo 26. 09. 2017 je absolútne procesné nepoužiteľným dôkazom...

... Generálna prokuratúra SR odôvodnenie napadnutého Uznesenia založila iba na všeobecnom zhodnotení podstaty obsahu sťažnosti sťažovateľa, obmedzila sa v ňom na citáciu niektorých ustanovení Trestného poriadku a vyjadrila súhlas s napadnutým uznesením policajného orgánu, avšak bez uvedenia podstatných skutkových okolností, čím bolo predmetné uznesenie len formálne zdôvodnené. Generálna prokuratúra SR pristupovala k dôvodom sťažnosti príliš formalisticky, keďže sa uspokojila len so všeobecným konštatovaním orgánu činného v trestnom konaní a riadne neskúmala, resp. neodpovedala na všetky relevantné argumenty uvedené v sťažnosti proti Uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález:

„(i) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XV Gn 43/18/1000 ako aj Uznesením sp. zn. XV Gn 43/18/1000-22 zo dňa 28. 06. 2018 porušila základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v platnom znení.

(ii) Uznesenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. XV Gn 43/18/1000-22 zo dňa 28. 06. 2018 sa v celosti zrušuje.

(iii) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako sťažovateľovi trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť EUR štyridsaťdva centov) na účet jeho advokáta [REDAKOVANÉ], Advokátska kancelária [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ] vedeného v [REDAKOVANÉ], číslo účtu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa už pri predbežnom prerokovaní, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením generálnej prokuratúry z dôvodu, že s jej rozhodnutím nesúhlasí a považuje ho za „*arbitrárne a formalistické*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd tiež považuje za potrebné poukázať na svoju judikatúru, podľa ktorej právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva alebo slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. Ústavný súd tiež dodáva, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred

protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ak orgány činné v trestnom konaní v danom prípade po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok, a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu (v tomto prípade sťažovateľa, pozn.) bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (m. m. napr. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Trestné právo je prostriedkom *ultima ratio*, čo znamená, že v trestnoprávnej náuke, ako aj v praxi sa už tradične vychádza zo zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásada subsidiarity). Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie generálnej prokuratúry a dospel k záveru, že generálna prokuratúra sa primeraným spôsobom zaoberala sťažnosťou sťažovateľa a riadne o nej rozhodla, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom založila svoje rozhodnutie, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a spôsob, akým odôvodnila napadnuté uznesenie, vzhľadom na okolnosti a podstatu posudzovaného prípadu možno tiež považovať za dostatočný a akceptovateľný z hľadiska trestného práva, ako aj ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením generálnej prokuratúry na jednej strane a obsahom sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018